

Дело C-919/19

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

16 декември 2019 г.

Запитваща юрисдикция:

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Словакия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

22 октомври 2019 г.

Подател на искането:

Generálna prokuratúra Slovenskej republiky

Отвeтник:

X.Y.

Najvyšší súd

[...]

Slovenskej republiky

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

Najvyšší súd Slovenskej republiky (Върховен съд на Словашката република) [...] [състав], в наказателно производство срещу X.Y., [...], осъден за особено тежък случай на грабеж по член 173, параграф 1 и параграф 2, буква b) от Trestní zákoník České republiky (Наказателен кодекс на Чешката република), на закрито заседание, проведено в Братислава на 22 октомври 2019 г.,

определи:

По аналогия с член 318, параграф 1 във връзка с член 244, параграф 4 от Trestný poriadok (Наказателно-процесуален кодекс) **спира производството** по делото за признаване и изпълнение на присъдата, постановена от Krajský súd v Plzni (Окръжен съд Пилзен, Чехия) на 18 юли 2017 г. [...] [номер на делото], във връзка с присъдата, постановена от Vrchní soud v Praze (Апелативен съд Прага, Чехия) на 20 септември 2017 г. [...] [номер на

делото], с които Х.У. е признат за виновен в извършването на грабеж, представляващ особено тежък случай, по смисъла на член 173, параграф 1 и параграф 2, буква b) от Наказателния кодекс на Чешката република и е осъден на лишаване от свобода за срок от осем години при строг режим на изтърпяване на наказанието, **и отправя преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз** за тълкуването на член 4, параграф 1, буква а) и параграф 2, както и член 9, параграф 1, буква б) от Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 година за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 2008 г., стр. 27), изменено с Рамково решение 2009/299/ПВР на Съвета от 26 февруари 2009 г. (ОВ L 81, 2009 г., стр. 24) (наричано по-нататък „Рамковото решение“).

Мотиви

(1) С решение от 17 май 2018 г. [...] [номер на делото] на основание член 15, параграф 1 и член 17, параграф 1 от *Zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii [ориг. 2]* а о *zmene a doplnení zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby* (Закон № 549/2011 за признаването и изпълнението на съдебни решения, с които се налагат наказания лишаване от свобода в Европейския съюз, и за изменение и допълнение на Закон № 221/2006 за изпълнението на мерките за лишаване от свобода, наричан по-нататък „Закон № 549/2011“), в редакцията му в сила до 31 декември 2019 г., *Krajský súd v Košiciach* (Окръжен съд Кошице, Словакия, наричан по-нататък „окръжният съд“) допуска признаване и изпълнение на присъдата, постановена от *Krajský soud v Plzni* (Окръжен съд Пилзен) на 18 юли 2017 г. [...] [номер на делото], във връзка с присъдата, постановена от *Vrchní soud v Praze* (Апелативен съд Прага) на 20 септември 2017 г. [...] [номер на делото], с които Х.У. е признат за виновен в извършването на грабеж, представляващ особено тежък случай, по смисъла на член 173, параграф 1 и параграф 2, буква b) от Наказателния кодекс на Чешката република и е осъден на лишаване от свобода за срок от осем години при строг режим на изтърпяване на наказанието. Съгласно член 48, параграф 4 от *Trestný zákon* (Наказателен кодекс) обаче окръжният съд разпорежда отвеждане на осъдения в място за лишаване от свобода с общ режим.

(2) Осъденият Х.У. подава въззивна жалба против това съдебно решение, като по същество поддържа, че всички членове на семейството му (съпруга, две дъщери, зет и внук) живеят и работят в Пилзен и че всички те го посещават ежемесечно, докато изтърпява наказанието си лишаване от свобода. Той не поддържал връзка със сина си и с доведения си брат — които живеят на територията на Словашката република — тъй като те били в конфликт с него. Освен това той посочва, че родителите му вече не са живи, поради което няма никакви роднински връзки и никакви близки в Словакия.

Той поддържа и че при прехвърлянето му в Словакия би изгубил връзка със семейството си, което няма къде да се върне в Словакия, докато в Чешката република имат подслон и работа. По тези причини осъденият Х.У. моли да изтърпи наказанието си лишаване от свобода в Чешката република, като към въззивната си жалба прилага копие от договор за наем на апартамент в Пилзен.

(3) С определение от 28 август 2018 г. [...] [номер на делото] Najvyšší súd Slovenskej republiky (Върховен съд на Словашката република) (наричан по-нататък „Върховният съд“) спира делото за признаване и изпълнение на присъдите по аналогия с член 318, параграф 1 във връзка с член 244, параграф 4 от Наказателно-процесуалния кодекс до произнасянето на Съда на Европейския съюз по преюдициалното запитване, което Върховният съд отправя по-рано във връзка с дело 2 Urto 1/2018, по което се обсъжда сходна фактическа обстановка (дело С-495/18 пред Съда на Европейския съюз).

(4) Тъй като в контекста на образуваното пред Върховния съд дело 2 Urto 1/2018 Krajský soud v Ústí nad Labem (Окръжен съд Усти на Елба, Чехия) оттегля удостоверението, издадено на основание член 4 от Рамковото решение, вследствие от което с определение от 1 октомври 2019 г. Съдът на Европейския съюз прекратява производството по преюдициалното запитване по дело С-495/18, с определение 2 Urto 5/2018 от 22 октомври 2019 г. Върховният съд възобновява производството по настоящото дело по аналогия с член 318, параграф 2 от Наказателно-процесуалния кодекс. Върховният съд обаче стига до извода, че настоящото дело налага отново да се отправи преюдициално запитване до Съда по изложените по-нататък съображения. [ориг. 3]

(5) На 12 февруари 2018 г. в окръжния съд постъпва удостоверение, издадено от Krajský soud v Plzni (Окръжен съд Пилзен) на основание член 4 от Рамковото решение, към което са приложени упоменатите по-горе съдебни решения (присъдите, посочени в точка 1), с които на основание член 173, параграф 1 и параграф 2, буква в) от Наказателния кодекс на Чешката република Х.У. е осъден на лишаване от свобода за срок от осем години при строг режим на изтърпяване на наказанието. Съгласно част ж) от посоченото удостоверение съдебните решения и удостоверението са изпратени на Словашката република като изпълняваща държава, тъй като издаващият орган достига до убеждението, че изпълнението на наложеното наказание в изпълняващата държава ще постигне целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, доколкото то е гражданин на изпълняващата държава и живее там. Освен това в удостоверението (част г), точка 4 и част л) от него) е посочено, че осъденият е пристигнал в Чешката република заедно със съпругата си пет месеца преди извършването на престъплението, работил е за кратко в дружеството Х. в Пилзен, но трудовото му отношение е било прекратено, а към момента на извършване на престъплението е бил безработен. В Чешката република първоначално е живял в работническо общежитие, а след това за кратко е живял със

семейството си в апартамент под наем. Според *Krajský soud v Plzni* (Окръжен съд Пилзен) осъденият по-лесно би могъл да бъде социално реинтегриран в Словакия, тъй като е словашки гражданин, прекарал е целия си живот в Словакия и също там има постоянно местопребиваване. Според *Krajský soud v Plzni* (Окръжен съд Пилзен) осъденият няма обичайно местопребиваване в Чешката република, тъй като преди извършването на престъплението е живял съвсем за кратко на територията на страната и през това време не е установил никакви професионални, културни или социални връзки там, нито е използвал възможността да пребивава в Чешката република, за да се интегрира пълноценно в обществото и да се установи там по такъв начин, че съответното място да може да се смята за негово обичайно местопребиваване, където той би могъл да живее със семейството си. Тъкмо обратното, той е използвал престоя си в Чешката република, за да извърши насилствено престъпление съвсем скоро след пристигането си. Според *Krajský soud v Plzni* (Окръжен съд Пилзен) обстоятелството, че на територията на Чешката република живеят децата на осъдения, които също са граждани на Словашката република и по всяко време могат да се завърнат там, също не означава, че той има „обичайно местопребиваване“ в Чешката република, което да е пречка за прехвърлянето му.

(6) В становището си относно прехвърлянето осъденият Х.У. посочва, че в Словакия има само доведен брат, с когото не поддържа връзка, и че след освобождаването си ще остане в Чешката република на конкретен адрес в Пилзен, където има временно местопребиваване и където се намират децата и внуците му, които няма да могат да го посещават и с които ще изгуби връзка.

(7) Видно от регистъра на населението на Словашката република, осъденият Х.У. [...] е гражданин на Словашката република, а от 4 август 1998 г. има регистрирано постоянно местопребиваване [ориг. 4] в община Мнишек на Хнилец [...], окръг Гелница. От информация на *Obvodné oddelenie Policajného zboru v Spišskej Novej Vsi* (Областна дирекция „Полиция“ в Спишка Нова Вес, Словакия) от 5 март 2018 г. личи, че жалбоподателят изобщо не посещава посочената община, не поддържа връзки с никого, а от около пет години се намира със семейството си във Франция. Видно от информация от кмета на община Мнишек на Хнилец, осъденият Х.У. има постоянно местопребиваване в тази община [...] [посочване на адреса], но на въпросния адрес всъщност живее синът му [...] с баба си Х.У., която заявява, че дъщеря ѝ Х. (съпругата на жалбоподателя) заедно с двете си дъщери вероятно живее в Чешката република, но не поддържат връзка. Понастоящем осъденият Х.У. изтърпява наказанието си лишаване от свобода в затвора в Пилзен [...] [адрес на затвора], в Чешката република.

(8) Съгласно член 4, параграф 1, буква а) от Закон № 549/2011 съответната присъда може да се признае и изпълни в Словашката република, ако деянието, за което е постановена, е наказуемо съгласно правото на

Словашката република, освен доколкото в параграфи 2 и 3 не е предвидено друго, и ако осъденото лице е словашки гражданин и има обичайно местопребиваване в Словашката република или има на нейна територия доказани семейни, социални или професионални връзки, които могат да улеснят социалната му реинтеграция при изпълнението на наказанието лишаване от свобода на територията на Словашката република.

(9) От това следва, че съгласно словашкото законодателство признаването и изпълнението на постановената в издаващата държава присъда зависят от условието осъденото лице да е гражданин на Словашката република и да има на нейна територия а) обичайно местопребиваване или б) доказани семейни, социални или професионални връзки, които могат да улеснят социалната му реинтеграция при изпълнението на наказанието лишаване от свобода на територията на Словашката република.

(10) Съгласно член 3, буква г) от Закон № 549/2011 за целите на този закон обичайното местопребиваване е мястото на постоянно или временно пребиваване.

(11) Съгласно член 2, параграф 2 от Zákon č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky (Закон № 253/1998 за декларирането на местопребиваването на гражданите на Словашката република и за регистъра на населението на Словашката република), съответно изменен (наричан по-нататък „Закон № 253/1998“), за местопребиваване за целите на регистрацията на гражданите се смятат мястото на постоянно и мястото на временно пребиваване.

(12) Съгласно член 3, параграфи 1—3 и параграф 7, първо изречение преди точка и запетаята от Закон № 253/1998 постоянното местопребиваване на гражданина по правило е мястото на територията на Словашката република, на което той постоянно живее. Гражданинът не може да има едновременно няколко места на постоянно пребиваване. Под място на постоянно пребиваване на гражданина се разбира **[ориг. 5]** само сграда или част от нея, обозначена с адресен номер или съответно с адресен и с идентификационен номер, предназначена за жилищни цели, за туристическо настаняване или за лична почивка, освен ако в този закон не е предвидено друго. За част от сграда се смятат и апартаментите. Декларирането на постоянното местопребиваване на гражданина не поражда никакво право по отношение на сградата по параграф 2, нито по отношение на нейния собственик, а има само информационно значение. Всеки гражданин е длъжен да декларира постоянното си местопребиваване, освен ако не пребивава за постоянно в чужбина.

(13) Съгласно член 6, параграф 1 от Закон № 253/1998 гражданинът, който възнамерява да отиде в чужбина с цел постоянно да живее там, е длъжен преди заминаването си да декларира прекратяването на постоянното си пребиваване пред службата по гражданското състояние, която води

регистъра с данните за постоянното му пребиваване; в декларацията се посочват държавата и мястото на пребиваване, където гражданинът възнамерява да се премести, както и началната дата на пребиваването в чужбина, която е и дата на прекратяването на постоянното му пребиваване. Съгласно член 6, параграф 3 гражданинът, който пребивава в чужбина и по време на пребиваването си там реши да прекрати постоянното си пребиваване на територията на Словашката република, може да декларира това чрез съответното представителство на Словашката република или чрез свой упълномощен представител в Словашката република. Представителството на Словашката република или упълномощеният представител представят пред службата по гражданското състояние, която води регистъра с данните за постоянното пребиваване на гражданина, декларация по образец със заверен подпис на гражданина, в която са посочени държавата и настоящото място на пребиваване в чужбина. За дата на прекратяване на постоянното пребиваване се счита датата на представяне на посочения документ пред службата по гражданското състояние.

(14) Съгласно член 8, параграф 1 от Закон № 253/1998 временното местопребиваване е мястото, на което гражданинът се установява временно извън мястото си на постоянно пребиваване, ако това продължава повече от 90 дни; временно местопребиваване е и мястото на пребиваване на гражданина на територията на Република Словакия за повече от 90 дни, когато този гражданин е с постоянно местопребиваване в чужбина.

(15) Съгласно член 9 от Закон № 253/1998 гражданинът, който има постоянно местопребиваване на територията на Словашката република и смята да отиде в чужбина за повече от 90 дни, има право да декларира това обстоятелство пред службата по гражданското състояние по мястото на постоянното или временното си пребиваване; в декларацията се посочват държавата и мястото на пребиваване, както и планираната продължителност.

(16) От посочените законови разпоредби следва, че мястото на постоянно и мястото на временно пребиваване на гражданин на Словашката република на нейна територия, които се смятат за обичайно местопребиваване за целите на Закон № 549/2011, имат само информационно значение (вж. член 2, параграф 2 и член 3, параграф 3 от Закон № 253/1998) и съществуването им не зависи от това дали гражданинът действително пребивава на тези места, нито съответно от това дали той е свързан с тези места чрез семейни, социални, професионални или други връзки. Наистина законът задължава всеки гражданин, който не живее за постоянно [ориг. 6] в чужбина, да декларира постоянното си местопребиваване (член 3, параграф 7, изречението преди точка и запетаята от Закон № 253/1998), а също и да декларира прекратяването на постоянното си пребиваване, когато възнамерява да отиде в чужбина с цел постоянно да живее там (член 6, параграф 1 от Закона № 253/1998), но не са предвидени никакви санкции в случай на неизпълнение на тези задължения.

(17) При това положение съгласно член 4, параграф 1, буква а) от Закон № 549/2011 е възможно да се признае и изпълни постановена в издаващата държава присъда, с която се налага наказание лишаване от свобода (ако е налице условието за наказуемост и в двете държави и ако законът не предвижда друго), дори ако осъденото лице — гражданин на Словашката република, в действителност не живее там (а живее в издаващата държава), но има регистрирано място на постоянно или временно пребиваване на нейна територия. Това парадоксално важи дори когато постоянно живеещ в чужбина гражданин на Словашката република има на нейна територия само декларирано място на временно пребиваване. Условието за съществуването на доказани семейни, социални или професионални връзки, които да могат да спомогнат за улесняването на социалната реинтеграция на осъденото лице, всъщност е алтернативно и наличието му се изисква от словашкото право само за случаите, в които гражданинът на Словашката република няма обичайно местопребиваване на нейна територия, т.е. няма нито постоянно, нито временно местопребиваване там.

(18) Възраженията на жалбоподателя, които по същество се основават на обстоятелството, че той не живее на територията на Словашката република и че по-скоро в издаващата държава има семейни и съответно социални връзки, които биха могли да спомогнат за улесняването на социалната му реинтеграция, на пръв поглед са неоснователни.

(19) От друга страна, не може да не се вземе предвид фактът, че Закон № 549/2011 транспонира Рамковото решение в словашката правна система. В това отношение съгласно възприетото тълкуване на правото на Съюза националният съд трябва да вземе предвид всички норми от националното право и да ги тълкува, доколкото е възможно, в съответствие с Рамковото решение, за да се постигне търсеният с това решение резултат и да се гарантира пълното му действие (вж. например решения на Съда от 5 септември 2012 г., Lopes Da Silva Jorge, C-42/11, EU:C:2012:517, и от 8 ноември 2016 г., Огнянов, C-554/14, EU:C:2016:835).

(20) Съгласно съображение 9 от Рамковото решение изпълнението на наказанието в изпълняващата държава следва да увеличи възможността за социална реинтеграция на осъденото лице. За да се увери, че изпълнението на наказанието от изпълняващата държава ще постигне целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, компетентният орган на издаващата държава следва да вземе предвид някои елементи като например връзките на лицето с изпълняващата държава, както и дали то счита тази държава за мястото на своите семейни, езикови, културни, социални или икономически и други връзки. **[ориг. 7]**

(21) Съгласно съображение 15 от Рамковото решение то следва да се прилага в съответствие с правото на гражданите на Съюза да се придвижват и да пребивават свободно на територията на държавите членки, предоставено с член 18 на Договора за създаване на Европейската общност.

(22) Съгласно съображение 17 от Рамковото решение, когато в същото решение се посочва държавата, в която осъденото лице „живее“, това означава мястото, с което лицето е свързано предвид неговото обичайно пребиваване и елементи като семейни, социални или професионални връзки.

(23) Съгласно член 3, параграф 1 от Рамковото решение неговата цел е да установи привила, съгласно които държавите членки, с оглед улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, да признават постановените съдебни решения и да изпълняват наказанието.

(24) Съгласно член 4, параграф 1, буква а) от Рамковото решение, при условие че осъденото лице се намира в издаващата държава или в изпълняващата държава и че това лице е дало съгласието си, когато такова се изисква съгласно член 6, съдебно решение, заедно с удостоверение, стандартен формуляр за което е даден в приложение I, може да бъде изпратено до държавата членка, чийто гражданин е осъденото лице и в която то живее.

(25) Съгласно член 4, параграф 2, параграф 3, първо изречение и параграф 4 от Рамковото решение изпращането на съдебното решение и удостоверението може да се извърши, ако компетентният орган на издаващата държава, когато е уместно, след консултации между компетентните органи на издаващата и изпълняващата държава, се е уверил, че изпълнението на наказанието от изпълняващата държава би спомогнало за постигането на целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице. Преди да изпрати съдебното решение и удостоверението, компетентният орган на издаващата държава може да се консултира, чрез подходящи средства, с компетентния орган на изпълняващата държава. По време на такава консултация компетентният орган на изпълняващата държава може да представи на компетентния орган на издаващата държава мотивирано становище за това, че изпълнението на наказанието в изпълняващата държава няма да изпълни целта за улесняване на социалната реинтеграция и успешното приобщаване на осъденото лице към обществото. Когато не е проведена консултация, такова становище може да се представи незабавно след предаването на съдебното решение и удостоверението. Компетентният орган на издаващата държава взема предвид становището и решава дали да оттегли удостоверението или не.

(26) Съгласно член 6, параграф 3 от Рамковото решение във всички случаи, когато осъденото лице все още се намира в издаващата държава, му се предоставя възможност да изрази своето становище устно или писмено. [...] Становището на осъденото лице се взема предвид, **[ориг. 8]** когато се решава дали да се изпрати съдебното решение заедно с удостоверението. Когато лицето се е възползвало от предоставената по настоящия параграф възможност, становището на осъденото лице се изпраща на изпълняващата държава, и по-специално с оглед на член 4, параграф 4. [...]

(27) Съгласно член 8, параграф 1 от Рамковото решение компетентният орган на изпълняващата държава признава решението, което е предадено в съответствие с член 4 и съгласно процедурата по член 5, и незабавно предприема необходимите действия за изпълнение на наказанието, освен ако не реши да се позове на някое от основанията за отказ от признаване или от изпълнение по член 9.

(28) Съгласно член 9, параграф 1, буква б) от Рамковото решение компетентният орган на изпълняващата държава може да откаже да признае решението и изпълни наказанието, ако не са изпълнени критериите, посочени в член 4, параграф 1.

(29) Съгласно член 9, параграф 3 от Рамковото решение в случаите, посочени в параграф 1, букви а), б), в), и), к) и л), преди да се вземе решението за отказ от признаване на съдебното решение и неизпълнение на наказанието, компетентният орган на изпълняващата държава се консултира с компетентния орган на издаващата държава, като използва всички подходящи средства за това и при необходимост отправя искане до последния да му предостави без отлагане необходимата допълнителна информация.

(30) Съгласно стандартния формуляр на удостоверение, съдържащ се в приложение I към Рамковото решение, в част г), точка 4 от него трябва да се предостави всяка друга полезна информация относно осъденото лице и неговите семейни, социални и професионални връзки с изпълняващата държава, ако има такава друга информация и ако тя е релевантна.

(31) От посочените разпоредби на Рамковото решение е видно, че то има за цел да улесни социалната реинтеграция на осъденото лице. Поради това Върховният съд счита, че критериите, установени в член 4, параграф 1, буква а) от Рамковото решение, са изпълнени само ако осъденото лице има семейни, езикови, културни, социални, икономически или професионални връзки в държавата членка, на която е гражданин, и те позволяват с основание да се предположи, че изпълнението на наказанието в тази държава членка увеличава възможностите за социалната му реинтеграция. Следователно от тази гледна точка словашкото национално законодателство — съгласно което присъда, с която на словашки гражданин е наложено наказание лишаване от свобода, може да бъде призната и изпълнена дори когато този гражданин има само формално регистрирано място на постоянно или временно пребиваване на нейна територия, без същевременно да има семейни, социални, професионални или други връзки, които да могат да улеснят социалната реинтеграция на това лице, като се има предвид, че тук не е налице хипотезата, при която осъденото лице трябва да бъде депортирано на територията на страната след изтърпяване на наказанието (член 4, параграф 1, буква б) от Рамковото решение) — не гарантира [ориг. 9] пълното действие на Рамковото решение, а именно не гарантира, че в такива случаи признаването и изпълнението на присъдата ще

допринася (ще може да допринесе) за по-добра социална реинтеграция на осъденото лице.

(32) Същевременно трябва да се отбележи, че наистина на 1 януари 2020 г. влиза в сила изменение на словашкото законодателство и съгласно новата редакция на член 4, параграф 1, буква а) от Закон № 549/2011 присъдите, с които се налага наказание лишаване от свобода, може да се признават в Република Словакия само ако осъденото лице е неин гражданин и има обичайно местопребиваване на нейна територия, което обаче вече не се дефинира като мястото на постоянно или временно пребиваване, но съгласно член 32 от този закон (в редакцията му в сила от 1 януари 2020 г.) производствата, образувани преди 1 януари 2020 г., се провеждат съобразно закона, действал до 31 декември 2019 г., тоест въз основа на разпоредбите, цитирани в точки 8 и 10 от мотивите на настоящото определение.

(33) По изложените съображения и предвид задължението на националния съд, натоварен в рамките на своята компетентност с прилагането на нормите на правото на Съюза, да гарантира пълното действие на тези норми, като при необходимост сам вземе решение да не приложи национална разпоредба, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква премахването на тази разпоредба по законодателен или друг конституционен ред (вж. по-специално решения на Съда от 9 март 1978 г., *Simmenthal*, 106/77, EU:C:1978:49, т. 21 и 24, от 19 ноември 2009 г., *Filipiak*, C-314/08, EU:C:2009:719, т. 81, от 22 юни 2010 г., *Melki и Abdeli*, C-188/10 и C-189/10, EU:C:2010:363, т. 43, от 26 февруари 2013 г., *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, т. 45), Върховният съд стига до заключението, че за решаването на настоящото дело е необходимо тълкуване на правото на Съюза. Затова той спира производството и отправя до Съда на Европейския съюз следните преюдициални въпроси:

Трябва ли член 4, параграф 1, буква а) от Рамковото решение да се тълкува в смисъл, че установените в него критерии са изпълнени само ако в държавата членка, на която е гражданин, осъденото лице има семейни, социални, професионални или други връзки, които позволяват с основание да се предположи, че изпълнението на наказанието в тази държава членка може да улесни социалната реинтеграция на това лице, и съответно в смисъл, че не допуска национална разпоредба като член 4, параграф 1, буква а) от Закон № 549/2011 (в редакцията му в сила до 31 декември 2019 г.), която в такива случаи позволява признаване и изпълнение на съдебното решение просто при наличието на формално регистрирано обичайно местопребиваване в изпълняващата държава, независимо от това дали осъденото лице има конкретни връзки в тази държава, които биха могли да увеличат възможностите му за социална реинтеграция? [ориг. 10]

При утвърдителен отговор на предходния въпрос трябва ли член 4, параграф 2 от Рамковото решение да се тълкува в смисъл, че

включително в хипотезата по член 4, параграф 1, буква а) от Рамковото решение компетентният орган на издаващата държава е длъжен още преди изпращането на съдебното решение и удостоверението да се увери, че изпълнението на наказанието от изпълняващата държава би спомогнало за постигането на целта за улесняване на социалната реинтеграция на осъденото лице, и да изложи събраната в това отношение информация в част г), точка 4 от удостоверението, особено ако в становището си по член 6, параграф 3 от Рамковото решение осъденото лице твърди, че има конкретни семейни, социални или професионални връзки в издаващата държава?

При утвърдителен отговор на първия въпрос трябва ли член 9, параграф 1, буква б) от Рамковото решение да се тълкува в смисъл, че основание да се откаже признаване и изпълнение на съдебното решение е налице и когато в хипотезата по член 4, параграф 1, буква а) от Рамковото решение въпреки консултацията по член 4, параграф 3 и въпреки евентуално предоставената друга необходима информация не е доказано, че съществуват семейни, социални, професионални или други връзки, които да позволяват с основание да се предположи, че изпълнението на наказанието в изпълняващата държава може да улесни социалната реинтеграция на осъденото лице?

[информация относно процедурата за обжалване]

Братислава, 22 октомври 2019 г.

[...] František Mozner

председател на състава